

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

KIDNAP

N° 2660

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

KIDNAP

HOOFDSTUK I.

RAFFLES DOET EEN ONTDEKKING

Het was omstreeks tien uur op de morgen van een prachtige dag in het begin van de lente, toen een motorrijder door een tamelijk stille straat in de buurt van Houndsditch in Londen reed.

Zijn gezicht was dat van een man van in de veertig, maar hij zat op zijn machine als een jongeman van nog geen twintig.

Hij had staalgrijze, grote ogen, zuiver getekende wenkbrauwen, een krachtige, licht gebogen neus en dunne lippen, die op een grote wilskracht wezen.

De motorrijder droeg een geruit sportpak, met een brede riem om het middel, terwijl een stofbril zijn ogen beschermde

tegen het stof, dat vooral in deze buurt een ware plaag was.

Er scheen iets met de motor niet helemaal in orde te zijn, want nu en dan kwam er een dikke walm van half afgewerkte benzine uit de knalpot, en soms sloeg de motor met een knal een paar keer over.

De motorrijder schakelde terug en stopte.

Hij zette de machine op de standaard en schoof zijn stofbril op zijn voorhoofd om beter te kunnen zoeken waar de panne zat.

Toen sloeg hij het zadel open en nam uit de gereedschapskist, die eronder

zat een Engelse sleutel en wat geïsoleerde koperdraad.

Hij begon hier en daar een moer los te draaien en verving de versleten draad door een nieuwe.

Het was een tamelijk lastige reparatie maar de motorrijder was blijkbaar erg handig in dergelijke dingen, want alles ging hem vlug en handig af.

Hij was afgestapt op een paar meters afstand van een winkel, waarboven een groot bord was bevestigd, waarop met al half uitgewiste, zwarte letters te lezen stond: « W. J. Shyman... in honden, katten en kanaries ».

Het was een hele oude winkel, te oordelen naar de kleur, die de verf had gekregen, de slecht sluitende deur en het hele armelijk voorkomen van de zaak.

Nu en dan klonk zwak hondengeblaf door de gesloten deur naar buiten.

De motorrijder scheen bijna klaar te zijn en borg zijn gereedschappen weer weg.

Toen hij even opkeek, ging juist een klant de winkel van W. J. Shyman binnen.

De motorrijder had hem nauwelijks gezien, of hij trok snel zijn stofbril voor de ogen.

Nu scheen er toch weer iets niet helemaal hersteld te zijn aan de motor, want de man nam opnieuw zijn gereedschap en begon verwoed aan een moer te draaien, die niet beter vast kon zitten en ook beslist niet los hoefde te worden gemaakt.

Onder de bedrijven door wierp hij nu en dan een snelle blik op de winkeldeur.

Door de stoffige ruit van die deur heen kon hij vaag de gestalte zien van de klant, die net was binnengegaan, en het leek wel of het hondengeblaf sinds dat ogenblik veel sterker was geworden, alsof er een deur van hun hok open stond.

— Als dat niet « Red Murphy » was, een van de ijverigste leden van de benede van de Raven, dan wil ik hier met mijn motor blijven staan tot ik een ons weeg. Ik wil toch eens afwachten, wat de man hier komt uitspoken. Zou de heer Shyman een vriend van hem zijn

of komt hij alleen maar als klant ?

Schijnbaar bukte hij zich over de motor, maar in werkelijkheid verloor hij nu de winkeldeur niet meer uit het oog.

Er verliep een kwartier.

Toen ging de deur open en de klant verscheen weer.

De man was nu niet langer alleen, maar in gezelschap van een hond.

Het was een bastaard Schotse terrier, met ruig haar, hoog op de poten, en roestbruin.

Bij wijze van halsband had hij een touwtje om zijn hals, waaraan weer een rafelig gordijnkoord was vastgemaakt.

Het dier scheen aanvankelijk bitter weinig zin te hebben, de man te volgen en zette zich schrap, maar een kaaskorst scheen hem dadelijk met andere gevoelens te bezielen.

Het dier was zeker niet gewend aan overvloedige kost bij de heer Shyman, want hij schrokte de korst met een paar happen op, en bleef toen de man, die hem gekocht had, vragend aankijken.

Deze lokte hem mee, en nu volgde het dier tamelijk gedwee.

De motorrijder was nu ook met zijn reparatie klaar.

Hij stopte snel de gereedschappen weer weg en bleef wachten, tot hij Red Murphy naar een taxi had zien gaan, die hij gewenkt had, en met de hond in de wagen stapte, na een kort gesprek met de chauffeur, die zich eerst tegen die tweede passagier scheen te verzetten.

De motorrijder was in het zadel gaan zitten en nauwelijks kwam de auto in beweging, of hij startte en gooide de motor in de versnelling.

Als het ware met een sprong kwam de motor in beweging, terwijl de nieuwsgierigen, die hadden staan kijken, verschrikt uit elkaar stoven.

Het was blijkbaar de opzet van de man de auto te volgen, want hij verloor het voertuig geen ogenblik uit het oog. Straat in, straat uit, nu eens vrij zachtjes, dan weer met grote snelheid, soms stoppen voor een verkeersbord, maar zonder een ogenblik te weifelen, volgde de motorrijder de taxi, die voor hem

uit reed.

De achtervolging duurde ruim drie kwartier en toen de auto eindelijk stil stond, bevond de motorrijder zich in een heel ander deel van Londen, in het centrum van de stad.

Hij had nu en dan naar de straatnamen gekeken, en kwam zo tot de conclusie, dat hij nu in de Milton Street was.

Zonder te stoppen, merkte hij, met een zijdelingse blik, waar de man met de hond binnenging en prentte zich het huisnummer goed in het geheugen.

Vervolgens reed hij snel door en 'n vol uur later hield hij pas weer stil voor een kleine deur in een zijstraat van de Cromwellstreet, die toegang gaf tot de grote tuin van een herenhuis in laatstgenoemde straat, dat bewoond werd door Lord William Aberdeen, de bekende philanthroop.

Hij opende de deur met een eigenaardig gevormde sleutel, en duwde de zware motor naar binnen.

Direkt kwam er een man van geweldige lichaamsbouw aanlopen, gekleed in een overall, waarvan de mouwen waren opgestroopt, zodat zijn zwaargespierde armen zichtbaar werden.

Hij nam de motor over en bracht deze naar de garage, die tegen de zijmuur van de tuin was aangebouwd.

Lord Aberdeen, de eigenaar van dit prachtige huis, zeker het mooiste in de Cromwellstreet, knikte de chauffeur vriendelijk toe en liep daarop door de goed onderhouden tuin op het herenhuis toe.

Hij ging eerst naar zijn slaapkamer en deed zich daar zijn sportcostuum uit met de hulp van zijn trouwe kamerdienaar Gaston, een man met spierwit haar en zeker vijftien jaar oud.

Raffles had zijn Norfolk sportjacket verwisseld tegen een gemakkelijk huisjasje, en ging nu naar de kleine rookkamer, waarvan de ramen op de tuin uitkeken.

Hij vond daar een jongeman met helderblauwe ogen en een rond gezicht, die zijn beste en trouwste vriend was, Charles Brand, die bij de Londenaren, die Lord Aberdeen goed kenden, als zijn

sekretaris doorging.

Met een sigaret tussen de lippen, was de jongeman bezig met het bijhouden van een soort register, waarin de namen stonden vermeld van al degenen, die aan Raffles hulp en redding te danken hadden.

Hij stond op, om Raffles te begroeten en vroeg opgewekt:

— Wel, is de rit met de Harley- Davidson van graaf Dumonceau je bevallen, Edward?

— Uitstekend; de motor is prima en ik kan niet begrijpen, waarom de graaf er niet mee over de weg kon en mij vroeg het eens voor hem te willen proberen. Hij heeft de motor van een vriend overgenomen, die plotseling naar India moest vertrekken, maar hij verklaarde, dat hij er niet op vooruit kon komen. Nu, ik kwam er wel vroeg mee vooruit, dat verzeker ik je. Ik heb op de brede wegen naar Hampstead heel wat keer 'n snelheid van ruim honderd kilometer per uur gehaald. Op 't laatste ogenblik, toen ik ergens in Houndsditch beland was, kreeg ik panne, een versleten bougiedraad, maar dat had natuurlijk niets te maken met de bruikbaarheid van de motor. En daar, het was in de Hammer Street, had ik een eigenaardige ontmoeting, juist toen ik bezig was met de reparatie.

— Baxter gesproken? vroeg Brand met een guitige glimlach.

— Nee, dat is niet te raden, ik heb Red Murphy gezien.

De uitdrukking van het gezicht van Charles Brand gaf te kennen, dat die naam hem niets zei.

Hij keek Raffles vragend aan en herhaalde:

— Red Murphy? Ik heb niet de eer.

— Toch wel, antwoordde Raffles, terwijl hij in een gemakkelijke stoel ging zitten en zijn lange, gespierde benen over elkaar sloeg. Je bent zelfs in vrij nauwe aanraking met hem geweest, hij heeft je namelijk eens met een stuk hout op je hoofd geslagen.

— Wat? Wie? Red Murphy? riep Brand. Dus een bandiet?

— Een van de brutaalste leden van de Bende van de Raven, Charles, ant-

woordde Raffles bedaard. Je zult je nu wel herinneren, dat wij ongeveer een jaar, of misschien anderhalf jaar geleden, een gevecht met leden van die ben-de gehad hebben, waarbij het vrij heet toeging, ik hoef je uiteraard niet te zeggen, dat wij toen niet Lord Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand waren, maar... ik weet niet meer wat. Zeker is, dat het op een vechtpartij uitliep, en dat het zeker niet zo goed met ons zou zijn afgelopen, als die brave reus van een James niet ter elfder ure was komen opdagen.

— Ja, nu weet ik het weer! riep Brand opgewonden uit. En heeft de kerel je gezien?

— Dat weet ik niet en dat doet er ook niets toe. Weet je waar ik hem zag?

— In een kroeg natuurlijk.

— Nee, in een winkel van een hondenkoopman.

— Zo, handelt de schurk tegenwoordig in honden?

— Hij verkocht geen hond, hij kocht er een.

— Kocht hij een hond? Wel ik geloof werkelijk, dat je daar iets bijzonders achter zoekt.

— Nu, zo heel gewoon is het zeker niet, dat een kerel als Red Murphy bij

een winkeller in honden zo'n viervoeter gaat kopen. Weet je, hij ging met een auto weg, hij scheen nogal haast te hebben. Ik ben hem nagereden.

— Hem gevolgd? vroeg Brand verwonderd. Waarom?

— Och, uit nieuwsgierigheid als je wilt. Ik vond het werkelijk vreemd, dat die rode schurk daar een terrier ging kopen; apropos je zult wel weten, dat vooral de Schotse terrier begiftigd is met een bijzonder scherp ontwikkeld reukorgaan?

— Ja, dat wist ik, Edward, ik geloof, dat je je weer door je onbegrensde fantasie op een dwaalspoor laat brengen, riep Brand uit, terwijl hij dreigend de vinger opstak.

— Misschien, antwoordde Raffles rustig. Ik heb dus gezien waar hij woont en nu ik dat weet, kunnen wij ook wel eens gaan onderzoeken, wat hij met die hond wil uitvoeren.

— Hem verkopen, natuurlijk.

— Nu, dan zal hij er geen fortuin voor krijgen. Het is niet veel meer dan een ordinaire bastaard. Zelfs een circus-artiest zou er geen half pond sterling voor over hebben, en ik weet niet hoe het komt, maar ik geloof, dat die rooie boef, minder behoefte heeft aan een hond, dan aan een goede neus.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES BELANGSTELLING GROEIT

Als eenmaal de Grote Onbekende geïnteresseerd was in iets, waarvan Brand met de beste wil van de wereld het belang niet kon inzien, dan rustte hij ook niet voor hij het doorgrond had.

Hij had het zich nu eenmaal in het hoofd gezet, dat Red Murphy de terrier met een bepaald doel had gekocht en hij wilde weten wat dat doel was.

En zo gingen de twee vrienden de volgende ochtend al erg vroeg op weg in de richting van de Milton Street.

Zij moesten een paar keer van taxi verwisselen, want geen enkele chauffeur was bereid, hen naar het andere eind van de wereld te brengen, zoals zij het noemden.

Beiden waren heel eenvoudig gekleed, daar zij tot geen prijs wilden opvallen in de armoedige buurt, waar zij nu heen gingen.

Aan het begin van de Milton Street stuurden zij de taxi weg en slenterden met de handen in de zakken verder.

Zij zouden nog bijna tweehonderd passen moeten afleggen, voor zij het huis zouden bereiken, waar Red Murphy woonde, toen Raffles plotseling stil bleef staan.

De twee vrienden stonden op een plek waar de huizenrij onderbroken werd door een terrein, begroeid met kort gras, dat hier als door een wonder in het leven bleef, en dat door de jongens uit de buurt als voetbalveld werd gebruikt.

Er stond aan de straatkant een schutting omheen, maar zo oud en vervallen, dat op sommige plekken hele planken verdwenen waren.

Door een van die gaten had Raffles toevallig op het veld gekeken en wat hij daar zag, deed hem zo plotseling stilstaan.

Twee mannen waren er bezig een hond af te richten.

Het dier zat aan een lange lijn vast, zodat weglopen onmogelijk was en op dit ogenblik scheen het beest naar iets te moeten zoeken of een voorwerp te apporteren.

Met kennersblik had Raffles dadelijk gezien, dat de hond al een beetje was afgericht, want hij scheen heel goed te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Raffles keek even toe en zei toen zacht tot Brand:

— Wij treffen het bijzonder, Charles, daar is je lieve vriend Red Murphy, de man van het eind hout, bezig met zijn nieuwe aanwinst; hij richt het dier af, en wel voornamelijk op spoorzoeken, zoals dat heet. De terrier is er nog niet sterk in, maar het leek mij een heel schrandere dier, en het zal niet zolang meer duren, of hij begrijpt volkomen, wat er van hem verlangd wordt. Tenminste, wanneer die rooie schurk zijn geld niet verliest, en het beest slaat.

Hij keek nog een keer door het gat in de schutting en ging verder:

— Nee, ik geloof dat onze vriend een heel kundig dresseur is. Hij schijnt in te zien, dat men met zachtheid veel meer van een hond gedaan krijgt, dan met schreeuwen en slaag.

Brand was op zijn beurt voor het gat gaan staan en vroeg nu:

— Wat zou hij toch met die hond willen?

— Aha, ik zie tot mijn genoegen, dat ook jouw nieuwsgierigheid gewekt wordt, Charles, riep Raffles uit. Die hond moet, zodra hij afgericht is, een spoor zoeken, dat is zo helder als glas. De vraag is nu maar, welk spoor?

Hij stond even in gedachten stil en ging toen verder terwijl hij Brand bij de arm nam en hem langzaam meevoerde:

— Luister eens, deze zaak interesseert mij werkelijk. Ik geloof beslist, dat er meer aan vast zit, dan wij nu nog kunnen denken. Vandaag en morgen hebben die twee kerels nog niets aan de terrier, maar over een paar dagen zal hij weten wat zij van hem willen. Het is dus zaak, hier de wacht te houden. Want op een gegeven ogenblik zullen zij er met de hond op uitgaan, en als een van ons dan niet in de buurt is, dan zal het wel altijd een raadsel blijven, waarheen die hond hen moest brengen. En ik wilde nu juist dat raadsel liever opgelost weten.

— Wel, daar heb ik geen bezwaar tegen, antwoordde Charles Brand die toch ook was gegrepen door nieuwsgierigheid.

— Wie van ons zal nu hier blijven?

— Begin jij maar, maar niet vandaag, want dat is overbodig. Op zijn vroegst is de hond morgen bruikbaar, al blijven zij vandaag de hele dag met hem bezig. Morgen beginnen wij. Als iemand hen ziet weggaan, met de hond bij zich, en blijkbaar niet van plan, de dressuur voort te zetten, dan belt hij dadelijk op en volgt de kerels. De twee, die thuis zijn gebleven, maken zich dan klaar, om op het eerste teken uit te rukken.

— Prachtig, en wat ga jij nu doen?

— Nu zullen wij eens naar de heer Shyman gaan, de hondenkoopman, die ons misschien wel wat naders kan ver-

tellen over zijn klant.

Het duurde enige tijd voor de beide vrienden een chauffeur hadden gevonden, die bereid was, de lange afstand af te leggen maar tenslotte slaagden zij toch bij een al vrij oude man, die toevallig toch die buurt uit moest en dus wel zo goed was de beide mannen mee te nemen.

Enige tijd later stapten zij dus het huis van de heer Shyman binnen, en nu werd hun oor direkt vergast op een doordringend gehuil, geblaf en gekef, afkomstig van de gasten van de hondenkoopman.

Shyman, een oud mannetje met een geweldige bril op, kwam handenwrijvend te voorschijn en vroeg wat de bezoekers wensten.

— Niets, beste man, zei Raffles glimlachend. Wij komen u alleen maar wat vragen.

Shyman was blijkbaar teleurgesteld en hij antwoordde schouderophalend:

— Nu vragen kost niets, al kan daar de schoorsteen niet van roken. Wat wou u weten?

— Is hier gisteren bij u niet een man met vuurrood haar geweest, die een Schotse terrier bij u kocht en het dier aan een touwtje meenam?

Shyman trok zijn ruige wenkbrauwen hoog op, schoof zijn bril wat omhoog en antwoordde toen:

— En een beste hond, mijnheer. Daar hoef ik geen geheim van te maken. Zulke terriers vindt je in heel Londen niet meer. Ik zal u eens wat vertellen... een tijdje geleden...

— Dat verhaal hoor ik later wel eens, antwoordde Raffles haastig. De zaak is, dat wij nu weinig tijd hebben. Vroeg die man met het rode haar speciaal naar een terrier?

— Hij moest een hond hebben met een fijne neus, een hele fijne neus, antwoordde de hondenkoopman. De rest kwam er niet op aan.

— Was die terrier al helemaal afgericht?

— Nog niet; mijn oudste zoon was er net een paar weken geleden mee begonnen en ik heb nu al spijt, dat ik hem verkocht heb, want de politie had

er mij graag tien pond voor betaald. Zo verstandig als dat beest was. Geen voorbeeld van. Onderlaatst, bijvoorbeeld, toen...

— Ja, ja, dat kan ik mij levendig voorstellen, viel Raffles hem in de rede. Het is zeker een kras staaltje. U kende die man zeker niet, die gisteren die hond bij u kwam kopen?

— Nee, ik had hem nooit gezien.

— U hebt hem zeker moeten garanderen, dat de hond een fijne neus had?

— Ja, daar stond hij op en ik heb hem die garantie dadelijk gegeven. Want het is zoals ik zeg, zo'n hond vindt je geen tweede in heel Londen. Ik zal u een aardig grapje van dat beestje vertellen. Een paar dagen geleden...

Maar Raffles had zijn portemonnaie al gepakt en stopte de verblufte winkelier een geldstuk in de hand.

— Ik kom later wel eens terug om dat verhaal te horen, kwam de Grote Onbekende lachend.

— Wel bedankt voor de inlichtingen. En als die klant met het rode haar nog eens om een of andere reden mocht terugkomen, dan mondje dicht, hè. Niet vertellen, dat er iemand is geweest, die naar zijn aankoop kwam informeren.

Hij wenkte Brand en de twee mannen verlieten snel de winkel met zijn praatgrage eigenaar.

Toen zij op enige afstand van de winkel waren, zei Raffles:

— Het is dus zoals ik dacht. Red Murphy had een hond nodig, die een fijne neus heeft; maar waarvoor dat is nu de grote vraag. En om daar antwoord op te krijgen zullen wij geduld moeten hebben en bij de katten in de leer gaan.

Raffles en Brand besteedden de rest van die dag om de nodige maatregelen te nemen, met het oog op hun plannen voor de volgende dag.

Henderson werd ingelicht, want ook hij zou zijn deel hebben in de bespionnering van de twee benedeelden.

Al vroeg in de ochtend van de volgende dag trok Brand er het eerst op uit, nu met een motor, zodat hij niet afhankelijk zou zijn van de bereidwilligheid

van heren taxi-chauffeurs.

Hij stalde de motor in een garage zo dicht mogelijk bij de woning van Red Murphy en sloeg zijn kwartier op in een kleine kroeg tegenover het huis.

En daar wachtte hij, nu en dan een nieuw glas bier bestellend, de hele ochtend met onuitputtelijk geduld.

Om twaalf uur was Charles Brand genoodzaakt snel zijn vertering te betalen en naar buiten te gaan, want de deur van het huis aan de overkant ging open en Red Murphy verscheen met de terrier aan een eind touw.

Voorzichtig volgde Brand hem.

De kerel liep met de hond de straat uit en ging toen langs een zijstraat naar het veld, waar Raffles en Brand hem de vorige dag bezig gezien hadden.

Brand gluurde door het gat in de schutting en zag nu hetzelfde spelletje van de vorige dag, met dit verschil echter, dat de hond al grote vorderingen scheen te hebben gemaakt.

Shyman had blijkbaar niet te veel gezegd van de schranderheid en leersaamheid van het dier.

De les duurde ruim een uur en toen ging Red Murphy weer naar huis, en Brand zocht een andere observatiepost uit, daar hij het wel wat gewaagd vond, nog een keer zolang in de kroeg te blijven, waar hij die hele ochtend had doorgebracht.

Om twee uur verscheen Henderson om hem af te lossen.

De reus vertelde hem, dat hij al in de andere kroeg was geweest, maar die dadelijk weer verlaten had, na er voor de vorm een erbarmelijk slechte whisky te hebben gedronken, toen hij Brand er niet vond.

De jongeman wees hem het huis aan en zei hem, wat hij te doen had, ingeval Red Murphy met de hond zijn huis mocht verlaten.

Maar die avond gebeurde er niets bijzonders.

Raffles kwam om tien uur 's avonds want hij vond het niet onwaarschijnlijk dat de rooie schurk 's nachts er met de hond op zou uitgaan.

Maar ook die nacht bleef alles rustig. Zo gebeurde het ook de volgende

ochtend en middag.

Maar om zes uur in de middag, toen het langzaam donker begon te worden, ging de telefoon over in de werkkamer van John Raffles.

En aan het andere eind van de lijn klonk de stem van Henderson, die dienst

had, en vertelde, dat Red Murphy en nog een andere kerel vijf minuten geleden met de hond waren vertrokken, vermomd en tamelijk goed gekleed en dat hij, Henderson, hen nu volgde, en zo spoedig mogelijk zou doorgeven waar zij bleven.

HOOFDSTUK III.

AAN HET DOEL VAN DE REIS

Het was bijna twee uur later, en Raffles en Brand hadden al geluncht in de kleine eetzaal van het huis in de Cromwellstreet, toen de telefoon weer overging en Henderson een nieuwe mededeling deed.

De twee schurken met de terrier waren nu in een logement aan de Pomeroy street, niet ver van de Old Kenstreet, in de wijk Lewisham, een van de zuid-oostelijke buurten van Londen.

Hij Henderson, zou op zijn meester wachten in een klein, Italiaans restaurant, vier huizen van het logement gelegen, dat het nummer 76 droeg.

Raffles en Brand lieten geen ogenblik voorbijgaan.

Zij waren op alles voorbereid en hoefden dus alleen hun hoed te grijpen en hun revolvers in hun zak te laten glijden.

Hun vermomming hadden zij nog niet afgelegd.

De snelle, kleine auto stond klaar in de garage.

Terwijl Brand de brede deur daarvan opende, die direkt op de stille zijstraat uitkwam, reed Raffles de auto naar buiten, en gauw vloog het voertuig langs de straat.

Raffles volgde geruime tijd de oever van de Theems en zocht toen de breedste verkeerswegen op, die een grotere snelheid toelieten.

Binnen drie kwartier had hij Lewisham bereikt en daar moest hij een politi-

tieagent de weg vragen.

Het bleek, dat de twee mannen nu nog maar tien minuten rijden van Pomeroystreet verwijderd waren.

In de Old Kenstreet stalden zij de auto in een garage en daarna gingen zij lopend de Pomeroystreet in.

Zij bevonden zich hier in een van de voorsteden van Londen, waar de huizen tamelijk ver uit elkaar liggen.

Tien minuten verder lag een ontzaglijk groot rangeerterrein.

De Pomeroystreet liep uit op een straatweg, die Londen met een kleine stad in het zuiden verbond.

Hier en daar waren huizen in aanbouw te zien.

Na ongeveer een kwartier gelopen te hebben, bereikten de twee mannen een café, die blijkens het opschrift in het Engels zowel als in het Italiaans eigendom was van een zoon van het zonnige land.

Zij gingen daar naar binnen en Henderson was de eerste, die zij daar in het oog kregen.

De reus zat dicht bij de ingang en had hen heel goed gezien, maar daar hij niet wist of Raffles wilde dat hij hem zou kennen, deed hij of hij hem niet gezien had.

Maar zijn meester gaf hem een snelle wenk, alleen door hem opgemerkt; de reus betaalde zijn vertering en verliet het café.

Raffles en Brand dronken staande

aan de bar een glas tamelijk goede Italiaanse landwijn, en gingen daarop ook naar buiten.

Henderson stond op tien passen afstand te wachten.

— Wel James, begon Raffles, waar zijn de kerels?

— Nog altijd in het logement, mylord.

— Waar is dat?

— Daar waar het rode licht boven de deur brandt.

— Weet je zeker dat zij niet weg zijn gegaan gedurende de tijd, dat je in dat café zat?

— Daar zat ik nog geen vijf minuten, toen u kwam, mylord. Ik had al die tijd voor het logement op wacht gestaan, zonder gezien te worden, en ben pas hierheen gegaan, toen ik door de ruiten van de eetzaal van het logement zag, dat de twee mannen een maaltijd hadden besteld en zaten te eten.

— Dat heb je knap gedaan. En vertel ons nu eens of zich onderweg iets bijzonders heeft voorgedaan en waar de twee kerels met hun hond zijn beland.

— Zij vertrokken een paar minuten voor ik u voor de eerste keer opbelde, mylord. Ik stond al klaar, mijn motor te gaan halen, maar zij lieten een paar auto's passeren en ik begreep, dat zij lopend zouden gaan; dat was ook natuurlijk, omdat anders de hond geen spoor zou kunnen ruiken.

— Dus zij zijn lopend hierheen gekomen? Maar het duurde bijna drie uur voor je ons opnieuw opbelde, merkte nu Brand op, die aandachtig had geluisterd. De weg van de Miltonstreet tot deze straat is toch veel korter, nauwelijks anderhalf uur.

— Hebben zij misschien geen omweg gemaakt? vroeg Raffles.

— Ja, mylord. Zij zijn eerst naar het gebouw van de Franse Legatie gegaan en daar stonden zij enige tijd stil.

Raffles meende niet goed verstaan te hebben, en Brand liet een kreet van verwondering horen.

— Ik kon niet al te dicht bij komen, want het legatiegebouw ligt tamelijk afgezonderd, maar ik meen toch gezien te hebben, dat zij de hond ergens aan lie-

ten ruiken en toen gingen zij weer verder. Een van hen, een grote rode vent, had het dier aan een touw.

— Trok de hond nogal sterk?

— Ja hij deed alle moeite om zo snel mogelijk vooruit te komen.

— En liep hij met de neus naar de grond?

— Voortdurend.

— En van dat legatie-gebouw kwamen zij regelrecht hierheen?

— Nee, zij gingen eerst nog naar Shepherd Bush.

— Dat is kras, mompelde Raffles. Wat hadden zij in Shepherd Bush te maken?

— Daar stonden zij weer stil voor een mooi, groot huis. De hond snuffelde driftig rond en jankte zachtjes.

— En die twee kerels, wat deden die?

— Ik geloof, dat zij in zich zelf stonden te vloeken, mylord. Ik kreeg de indruk, dat de hond het spoor bijster was. Maar dat scheen toch niet het geval te zijn. Want na enige tijd liet de hond een kort geblaf horen, en hij ging zo hard rennen, dat de kerels moeite hadden hem bij te houden.

— Waar ging de reis toen heen? vroeg Brand wiens nieuwsgierigheid tot het uiterste geprikkeld was.

— Eerst weer een eind dezelfde weg terug, mijnheer Brand en toen ik dacht dat het beest ons weer naar het punt van uitgang terug zou brengen, sloeg hij ineens een andere straat in en van dit ogenblik af vergiste hij zich niet meer, maar liep regelrecht naar een van de laatste huizen van de stad, dat helemaal afgezonderd ligt, op een honderd passen hier vandaan. Zodra de twee kerels gezien hadden, dat de hond aan het lage tuinhek van dat huis begon te krabbelen, liepen zij terug, trokken de hond mee en zochten het logement op. Van de ramen van dat kleine hotel konden men het huis duidelijk zien.

Raffles keek een ogenblik strak voor zich heen en zei toen hoofdschuddend:

— Nu de zaak neemt een wending, die ik zeker niet verwacht zou hebben; de Franse legatie. Je weet toch wel, zeker, dat je je niet vergist kan hebben,

James?

— Daar is geen sprake van, mylord, antwoordde de reus. Ik ken het gebouw heel goed. Er hangt een bord, waarop het Franse wapen geschilderd is, boven het raam van de eerste verdieping, net boven de straatdeur.

— En de hond liep daar regelrecht naartoe, zonder te aarzelen? vroeg Raffles verder.

— Alsof hij er aan een touw naar toe getrokken werd, mylord.

— Heb je het nummer van het huis in Shepherd Bush in je geheugen geprent?

— Nummer 317, mylord.

— De naam van de bewoner?

— Er stonden verscheidene namen op de deur geschilderd.

Raffles stond enige tijd in gedachten, maar plotseling gaf hij zich zelf met de vlakke hand een klap tegen het voorhoofd en slaakte een half onderdrukte kreet.

— Wat is er? vroeg Brand verwonderd.

— Wat er is? Ik ben een stommeling. Wacht hier een ogenblik; ik wil gaan kijken of die Italiaan er een adresboek op nahoudt.

En Raffles rende weg, terwijl Brand en Henderson elkaar verlegen vragend aankeken.

Het duurde inderdaad niet lang, of Raffles kwam uit het café terug.

Zijn ogen schitterden.

Hij vroeg fluisterend:

— Weet je wie er in Shepherd Bush op 317 woont, beste Charles?

— Nee.

— De Franse Legatie-secretaris, Vicomte Contran de Gerville. Je kent hem wel?

— Of ik hem ken? Een uil, een diplomaat, die het alleen ver zal brengen door zijn connecties. Een sukkel, een klungel.

— Je karakteriseert hem daar heel juist. Maar je vergeet iets; hij is schatrijk. En dan schijnt je nog een kleinigheid te ontgaan.

— Wat dan?

— Het feit, dat Vicomte de Gerville al sinds bijna een week spoorloos verdwenen is.

Brand keek Raffles een ogenblik met grote ogen aan en stamelde toen:

— Mijn hersens, waar zijn mijn hersens. Het verhaal heeft in alle kranten gestaan. Zeker, vandaag juist een week geleden, is Gerville op weg van de legatie naar zijn huis daar niet aangekomen en van dat ogenblik is hij vermist. Maar wat hadden die kerels met hun hond dan toch voor zijn huis te maken?

— Ja, dat is een ingewikkelde kwestie, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Die zullen wij echter gemakkelijker kunnen oplossen, dan je wel denkt. Het voornaamste is voorlopig, dat wij nu weten, waar de vermiste Legatie-secretaris op het ogenblik is.

— Weten we dat? vroeg Brand verbluft. Ik weet niets!

— Kom, kom, hij is natuurlijk in het huis, waar de terrier Red Murphy en zijn makker heen gebracht heeft.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES IS VAN DE PARTIJ

Brand staarde Raffles een tijdlang verstomd aan. Toen barstte hij uit:

— Maar welke bewijzen heb je daarvoor?

— Alleen de bewijzen, die het gezond verstand mij ingeeft, maar die zijn dan ook ruimschoots voldoende, antwoordde Raffles bedaard. De hond is toch nergens anders geweest dan aan de Franse Legatie en aan het huis van de verdwenen sekretaris? Of laat ik in plaats van verdwenen, liever gebruiken de term ontvoerd, want dat zal wel beter kloppen.

— Wat? Denk je, dat Contran de Gerville ontvoerd is? Waarom dan?

— Natuurlijk om van zijn familie een grote losprijs te vragen. Het is niet eens zo kwaad bedacht, dat moet ik zeggen.

— Maar daar is niets van bekend.

— Het is niet onmogelijk, dat Gerville tot dusverre geweigerd heeft aan zijn familie te schrijven. Hij moet nog al erg op de penning zijn.

— En zo iets zou mogelijk zijn in een stad als Londen?

— Waarom niet? Het is hier wel meer voorgekomen. Nog geen vijf jaar geleden is hier een rijke bankier uit zijn huis gelokt, en de schurken die het deden, verdienden er vijftienduizend pond sterling aan. In New York hebben wij pas een paar maanden geleden, iets dergelijks bijgewoond. Gelukkigwijze zijn de kidnappers meer gesteld op vol-

wassenen, omdat zij voor hen ook een hoge losprijs kunnen bedingen en het minder gevaarlijk is. En die burggraaf de Gerville is een sul.

— Neem me niet kwalijk, maar ik zou het moeten zien om het te geloven, antwoordde Brand hoofdschuddend.

— Nu, morgen zul je je zelf kunnen overtuigen, want wij gaan meedoen met deze tragi-comedie.

— Wat? Je wilt naar dat huis gaan?

— Waarom niet? Maar om op je bezwaren terug te komen, als de Burggraaf daar niet is, wil je mij dan eens uitleggen, waarom de hond, na aan zijn huis te zijn geweest, juist daarheen liep?

— Maar wat moeten die twee kerels dan van hem? riep Brand wanhopig uit. Die hebben hem natuurlijk niet helpen ontvoeren, anders hadden zij geen hond nodig om zijn spoor te vinden.

Raffles dacht een ogenblikje na en ging toen verder:

— Wat zeg je van deze oplossing: Red Murphy en zijn kameraad hebben oorspronkelijk deel uitgemaakt van de kleine troep, die de sekretaris zou ontvoeren. Maar de anderen hebben hen op het laatste ogenblik, nadat de man in hun handen was, een rad voor de ogen gedraaid om zoveel te minder medeplichtigen te hebben, als het op verdelen van de losprijs aankwam. Achter hun rug om hebben zij hun gevangene naar een plek gebracht, bij die twee

onbekend, die daar nu in hun hotelkamer op de loer liggen. Maar Red Murphy en zijn kornuit zijn er de kerels niet naar, om zich zo maar opzij te laten schuiven. Zij weten een stuk kleding van de secretaris machtig te worden, schaffen zich een hond aan en richten die af. Als dat gebeurd is, gaan zij op onderzoek uit met de hond en deze wijst hun het huis aan, waar de ontvoerde sekretaris zit opgesloten. Heb je iets tegen deze redenering?

Brand aarzelde met zijn antwoord, en Raffles klopte hem glimlachend op de schouder.

— Laten wij dit voorlopig maar aannemen, Charles. Het is werkelijk de beste oplossing. Morgen zullen wij zien, wie gelijk had, of liever, of mijn redenering opgaat, want ik moet wel tot de conclusie komen, dat jij er in deze zaak geen scherp omlijnde mening op na houdt.

— Nee, en daar kom ik recht voor uit, zei Brand.

— Wij zullen dus nu maar gaan slapen?

— Zoals je wilt; als jij mij maar wilt zeggen, waar je dat denkt te doen?

— Zou er in het logement van onze vrienden Red Murphy en zijn makker geen plaats meer zijn? was de weder-vraag van Raffles.

— Dat is best mogelijk, maar het lijkt mij wat al te gevaarlijk ons aan die kerels te vertonen. Je kunt toch niet weten, of zij ons niet opgemerkt hebben, toen wij stonden te kijken voor het gat in de schutting.

— Dat is niet helemaal uitgesloten, antwoordde Raffles peinzend. Dan heb ik een ander, en ik vind een heel goed plan, wij zullen niet in het logement slapen, maar in dat huis daar.

Het scheelde niet veel, of Brand had een luide kreet van verbazing en schrik geuit.

— Wat? In dat huis? Dat misschien van de kelder tot de zolder vol boeven zit?

— Kom, zo erg zal het wel niet zijn, vond Raffles glimlachend. Als er twee of drie zijn, zal het veel zijn.

— Maar denk je dan, dat die kerels je

zo maar zullen binnen laten?

— Nee, Charles, dat denk ik niet, want ik ben niet gek. Wij zullen niet zo gek zijn, op de bel te drukken, maar wij zullen gewoon inklimmen, zoals wij het wel eens meer doen. Als bescherming zal James vlug naar huis gaan, en Busto, mijn eigen terrier, halen. Dan zullen wij zo veilig zijn als in Abrahams schoot en hebben wij morgen het voordeel, dat wij ter plaatse zijn voor Red Murphy en compagnon.

— Maar James zal minstens anderhalf uur nodig hebben om heen en terug te gaan, opperde Brand.

— Dan zullen wij kalm op hem wachten in het café van de Italiaan. De wijn was er werkelijk niet zo slecht. Het is nu over twaalf, James kan dus net op tijd voor onze kleine onderneming terug zijn.

De reus, die al die tijd geen woord gezegd had, merkte nu kalm op:

— Ik zal Busto gaan halen, mylord, en over anderhalf uur ben ik terug.

Hij tikte even aan zijn pet en verdween in de duisternis.

Raffles en Brand gingen weer naar het café en stapten de gelagkamer binnen.

Zij bestelden een fles wijn en doodden de tijd met kaarten.

Juist om half twee, toen bijna alle gasten al vertrokken waren, klonk buiten het bekende fluitje van Henderson.

Op enige afstand stond deze met een prachtige terrier, die kwispelend, maar zonder geluid te geven, naar Raffles toeliep.

Deze aaide het dier over de mooie kop en zei zacht:

— Nu zullen wij het er op wagen. Er is geen sterveling meer op de weg te zien, en voor zover het van hier te zien is, brandt er in het huis geen licht meer.

De drie mannen zochten snel de schaduw van de zware bomen op, die hier aan weerskanten van de weg stonden, en na enige tijd hadden zij het huis bereikt, dat Henderson hun had aange-wezen.

Het lag een eind van de weg af, waar-

van het gescheiden was door een kleine, maar dicht begroeide tuin.

De naaste huizen lagen zeker op vijftig meter afstand.

Het lage gebouw was dan ook bij uitstek geschikt voor het doel, dat er volgens de opvatting van Raffles aan gegeven was.

Het was nu helemaal donker en alles daarbinnen scheen in diepe rust te zijn.

— Zouden er helemaal geen bewakers zijn? vroeg Brand fluisterend. In dat geval hebben wij niets anders te doen dan de gevangen burggraaf wakker te maken, en hem in vrijheid te stellen...

Hij zweeg, toen hij de eigenaardige blik in de grijze ogen van de Grote Onbekende zag.

— En de losprijs dan? antwoordde Raffles koeltjes. Verbeeld je je soms dat ik mij al die moeite geef, en hier in het holst van de nacht op de grens van Londen rondzwalk voor het plezier van die rijke ezel? Ik denk er niet aan.

— Maar wat ben je dan eigenlijk van plan? vroeg Brand haperend.

— Dat weet ik zelf nog niet. Het zal van de omstandigheden afhangen. Maar dat wil ik je wel zeggen, dat de heren, die Gerville hebben opgelicht, niet zonder meer met de losprijs zullen gaan strijken, als ik er iets aan doen kan. En dat kan ik.

Zonder verder te luisteren, wipte Raffles, vlug als een haas, over het lage hek en 't volgende ogenblik was hij onder de dikke takken van de zware bomen verdwenen.

Brand en Henderson volgden zo snel zij konden en zij vonden Raffles terug aan de voet van de zijmuur, waar hij al bezig was, de sluiting van een raam te forceren.

Hij deed dit zo handig en geruisloos, dat er niets anders te horen was dan het zachte krassen van een stuk staal over het hout.

Binnen een paar tellen was het luik open en het raam opengeschoven.

Volgens zijn gewoonte, bleef Raffles bijna een vol kwartier wachten, alvorens naar binnen te klimmen, om er ze-

ker van te zijn, dat men hem niet gehoord had.

Brand, Henderson en Busto volgden hem op de voet, zonder enig geluid te maken.

De drie mannen stonden nu in een vrij groot, schaars gemeubileerde kamer.

Een paar stoelen en een grote tafel en dat was alles.

Raffles had het luik weer zorgvuldig gesloten, en maakte nu licht, met behulp van zijn zaklantaarn.

De kamer had maar een deur, die op een brede gang bleek uit te komen.

Zij volgden deze gang, tot zij de trap bereikten, die naar de eerste en de tweede verdieping liep.

Meer verdiepingen had het huis niet, als men de zolder ten minste niet meerekende.

Achter elkaar en op hun tenen lopend, gingen de mannen de trap op en pas op de zolder hield Raffles stil.

Er waren hier een paar kamers, waarvan de deuren openstonden.

Maar geen van die kamers was gemeubileerd.

— Dat is lastiger, mompelde Raffles. Ik had er aan moeten denken, dat er in dit huis wel eens niet op ons gerekend kon zijn, met andere woorden er zijn hier geen bedden tot onze beschikking.

Maar Henderson was al eens verder gaan neuzen en kwam nu weer terug met het bericht, dat hij op een kleine vliering een grote hoeveelheid stro had gevonden.

Blijkbaar hoorde er een stal bij het huis, of was het een stalhouderij geweest of was het dit misschien nog.

In ieder geval zij konden zich feliciteren met deze ontdekking, want een bos stro was voor deze geharde mannen minstens evengoed als een goed bed.

Zij trokken dus naar de vliering, deden hun jassen uit, legden die op het stro, gooiden het raam open en strekten zich behaaglijk op dit primitieve bed uit, om een welverdiende nachtrust te genieten.

Busto had zich een plaatsje veroverd aan de voeten van Raffles en het duur-

de niet lang, of het viertal lag in diepe rust.

Zoals gewoonlijk was Raffles de volgende ochtend het eerste wakker.

Hij keek op zijn horloge, dat hij aan een spijker aan de muur had gehangen.

Het was half zeven.

Raffles rekte zich eens uit, en keek om zich heen.

Op dat ogenblik werd zijn aandacht getrokken door het gedrag van Busto.

De hond was opgestaan en stond na zich uitgerekt en geweldig gegaapt te hebben, zacht brommend, met de oren in de nek, en schitterende ogen, de tanden ontbloot voor de deur.

En voor Raffles het had kunnen verhinderen, begon hij woedend te keffen terwijl hij tegen de deur opsprong.

— Stil liggen! beval Raffles.

Dadelijk gehoorzaamde de hond, maar hij bleef voortdurend naar de deur kijken.

Brand en Henderson waren direkt wakker geschrokken door het woedend geblaf van de terrier, en de jongeman vroeg zacht:

— Wat moet dat betekenen? Waarom gaat Busto zo te keer?

— Hij ruikt vijanden, zei Raffles bedaard.

— Maar zij zullen het dier in het hele huis hebben gehoord, riep Brand uit.

— Dat is wel waarschijnlijk. Kom, sta op, dan zullen wij dadelijk zien wat wij te doen hebben.

Raffles liep naar de deur toe en wilde die openmaken.

Maar op hetzelfde ogenblik klonk op de zolder een lawaai van een zwaar stuk hout, dat ergens op valt.

De deur bewoog even en toen werd het weer stil. Raffles lichtte de knop op.

Hij kon de deur echter niet open krijgen.

— Duivels, zij hebben ons opgesloten, riep hij uit.

Aan de andere kant klonk een schor lachje.

Een een hese stem zei:

— Dat heb je goed geraden, vriendje. Dat zal je leren om bij nacht en ontij

de huizen van fatsoenlijke mensen binnen te dringen. En ik verzeker je, dat je er niet uitkomt, voor ik de boom weer van de deur heb genomen. Het is er eentje van een hand dik, dan weet je het. Ja, als je hond me niet gewaarschuwd had, dan zou ik er misschien lelijk voorstaan. En nu groet ik je. Over een paar uren zal ik je misschien in vrijheid komen stellen, maar zeker weet ik het niet.

Er klonken voetstappen, die zich langs de trap verwijderden.

Raffles rende naar het dakraam en keek naar beneden.

Hij hoefde maar een paar minuten te wachten.

Toen zag hij een vrij grote auto, die in snelle vaart de weg naar Londen insloeg.

Er zaten twee mannen in, en een derde zat achter het stuur.

Raffles verliet het raam en liep naar de deur toe.

Toen wierp hij een vragende blik op Henderson.

— Er zit een boom van tien duim dik op deze deur, James, zei hij. Wat denk je er van? Wij zouden hier graag weer uit willen, weet je?

— Wij zullen het eens proberen, mylord, antwoordde de reus kalm.

Hij zette zijn voeten klem tegen een uitstekende plank in de vloer en drukte zijn geweldige schouders tegen de deur.

Zij was dik en stevig en de planken waren zeker anderhalve duim dik.

Oók de scharnieren waren nieuw en sterk.

Het lichaam van de reus spande zich als een stalen staaf, en zijn adem kwam met stoten uit zijn borst.

En... de deur begon in het midden te buigen.

Toen... een oorverdovend gekraak... en Henderson viel met de deur en al op de vloer.

Hij had de zware afsluitboom eenvoudig middendoor gebroken, alsof het een lucifer geweest was.

Dadelijk sprong hij weer op en veegde de houtsplinters van de kleren, terwijl Raffles hem goedkeurend op de

machtige schouders klopte.

— Dat doen niet veel je na, James, zei hij bewonderend. En nu vlug naar beneden!

De drie mannen verlieten de zolder en daalden de trap af.

Op de bovenste verdieping doorzochten zij alle kamers, maar vonden er niets, zelfs geen enkel meubelstuk.

Op de eerste verdieping had hun onderzoek geen beter resultaat.

Overal stonden de deuren open en zij konden ongehinderd naar binnen, maar ook in deze kamers viel niets te bespeuren.

Gelijkvloers echter waren verscheidene deuren, die op slot bleken te zijn.

Raffles opende ze met zijn lopers en hier vonden de drie mannen wat meubelstukken, die verraadden, dat de vertrekken bewoond waren geweest.

In een er van vonden zij twee ijzeren ledikanten, en de bedden waren die nacht blijkbaar beslapen.

Er bleef nu nog een deur over, die heel sterk en met ijzer beslagen bleek te zijn.

Raffles had hier enige moeite met het slot, maar eindelijk sprong het toch open.

Op de drempel stonden de drie mannen een ogenblik stil en keken naar de dikke man, die in het midden van de kamer op een leunstoel was vastgebonden, waarvan de poten in de vloer waren vastgeschroefd.

Het was de Franse Legatie-sekretaris, Vicomte Contran de Gerville.

De Fransman keek de indringers een ogenblik verschrikt aan en vroeg toen in slecht Engels:

— Wie bent u? Hoort u ook bij die schurkenbende?

— Non, monsieur le Vicomte, antwoordde Raffles hoffelijk. Wij ontkennen alle relaties met die heren.

— Maar dan komt u mij zeker bevrijden? riep de Legatie-sekretaris verheugd uit.

— O, daar is nog altijd een verschil tussen, merkte Raffles koeltjes op. Maar in ieder geval zullen wij de touwen losmaken, die u zo weinig gracieus op die stoel vasthouden.

Hij gaf Henderson een wenk, en deze had in een ogenblik de dikke touwen losgemaakt.

Vicomte de Gerville stond met enige moeite op, rekte zijn armen met een zucht van welbehagen uit, boog zijn dikke benen in een diepe kniebuiging, alsof hij aan het turnen was in een gymnasietiekzaal en gaapte onbedaarlijk.

Toen wendde hij zich tot Raffles en zei:

— Nu, ik hoef u niet te zeggen, dat ik u erg erkentelijk ben voor uw hulp; u weet zeker wel, dat de politie op verzoek van mijn familie een bedrag van driehonderd pond had uitgelooft voor degene, die mijn verblijfplaats wist aan te wijzen?

— Driehonderd pond? Enorm! Wat een bedrag! riep Raffles spottend uit. Uw familie schijnt u heel hoog te taxeren, beste Vicomte!

Raffles had dit alles in het Frans gezegd, en de ander keek de zogenaamde arbeider verbaasd aan.

— U spreekt uitstekend Frans, zei hij. Bent u een Engelsman?

— Volbloed Londenaar, Vicomte. Om u te dienen.

— Nu, dan maak ik u mijn compliment, antwoordde de Franse Legatie-sekretaris. U kunt dus de driehonderd pond gaan toucheren. Maar laten wij nu geen tijd meer verliezen, ik wilde nu wel vertrekken.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, beste burggraaf, antwoordde Raffles op dezelfde spottende toon, maar ik stel er bijzonder prijs op, eens uit uw eigen mond te horen, hoe de zaken zich eigenlijk hebben toegedragen, speciaal hoe men u ontvoerd heeft.

— Wel, zei de Gerville, een beetje ongeduldig, dat is in een paar woorden verteld: Ongeveer een week geleden was ik 's avonds in het gebouw van de Franse Legatie, waar ik een en ander te doen had, wat u verder wel niet zal interesseren. Ik had mijn auto laten wachten. Na verloop van een uur verliet ik het gezantschapsgebouw weer en stapte in mijn wagen. Ik riep mijn chauffeur toe mij naar huis te brengen en lette er eerst helemaal niet op,

welke weg wij volgden. Maar toen de auto bijzonder snel begon te rijden, keek ik eens naar buiten en merkte, dat wij in een gedeelte van Londen waren, waar ik helemaal niets te maken had. Ik tikte de chauffeur op zijn schouder, denkend, dat hij mij niet verstaan had, maar de man reed snel en scheen niets te merken. Ik werd ongerust, vooral omdat de auto hoe langer hoe sneller begon te rijden, en omdat de rit veel langer duurde dan waarop ik gerekend had. Eindelijk stond de wagen stil met een schok, die mij half van de bank smeet, het portier vloog open en twee kerels drongen naar binnen, die mij een geladen revolver voorhielden.

— Dat was hoogst onbetamelijk van die lui, merkte Raffles hoofdschuddend op. En verder?

— Wel, zij sleepten mij uit de auto en dwongen mij, dit huis binnen te gaan.

— Weet u zeker, dat er niet meer dan drie mannen waren, met de chauffeur

meegerekend.

— Heel zeker.

— Hebt u er hier in huis ook nooit meer dan drie gezien?

— Nooit!

— Hoe was de behandeling?

— Infaam, mijnheer, eenvoudig infaam, barstte de Franse edelman los. Men zette mij 's morgens havermout, een moot gekookte vis en geroosterd brood voor. En ik heb nog nooit iets anders kunnen verdragen dan lichte chocolade. Om één uur een middagmaal, dat misschien een polderwerker bevalen zou zijn, maar dat mij als een steen op de maag lag, en 's avonds nog weer eens hetzelfde.

— Ja, dat was schandelijk, beaamde Raffles hoofdknikkend.

— En de porties werden bovendien hoe langer hoe kleiner, riep de sekretaris uit.

— Dat is nog veel erger, maar dat deden zij natuurlijk om u te dwingen!

HOOFDSTUK V.

DE ZAKEN NEMEN EEN GEVAARLIJKE WENDING

Een ogenblik heerste er stilte in het vertrek, en toen merkte Raffles op:

— Wat wilden zij eigenlijk van u?

— Geld, natuurlijk! riep Gerville. Zij wilden, dat ik een briefje schreef voor mijn broer, die hier ook een diplomatieke betrekking vervult, waarin ik hem verzocht aan de brengers vijfduizend pond te betalen, en vooral de politie niet in de zaak te mengen, daar mij dat in groot levensgevaar zou brengen.

— En dat hebt u tot dusverre gewaagd?

— Ik ben sterk geweest tot vanochtend, mijnheer.

— Wat wilt u daarmee zeggen? riep Raffles ongerust. Hebt u dat briefje aan uw broer dus vanochtend geschreven?

— Ja, ik heb er nu spijt van. Als ik een kwartier of een half uur had gewacht, dan zou u er geweest zijn, en die schurken overvallen en onschadelijk gemaakt hebben.

— Dus die drie kerels, die hier vanmorgen waren...?

— Zijn nu met het briefje onderweg naar het huis van mijn broeder.

Raffles balde de vuisten en stampvoette driftig.

— Dan hebben wij hier een kostbare tijd verkletst, mompelde hij voor zich heen.

— Maar, als wij nu dadelijk naar mijn broer telefoneren, dan zijn wij die drie boeven voor! riep Gerville uit.

— Zijn naam en adres! beval Raffles op korte toon.

— Baron Jacques de Gerville, Worcester road 67.

— Prachtig, dan is er misschien nog niets verloren. Gaat u maar weer op uw stoel zitten.

— Wat? schreeuwde de ongelukkige legatiesekretaris. Wilt u mij hier laten?

— Ja, meneer de vicomte, nog een paar uur geduld en u zult vrij zijn. Ik ben wel genoodzaakt, te zorgen, dat u mij niet op de vingers kijkt. Maar nooit zou ik duldend, dat zo'n groot bedrag in handen van leden van een beruchte dievenbende kwam!

— Maar wat wilt u dan met dat geld doen, verondersteld dat u het de kerels kunt afnemen.

— Het in mijn eigen zak steken.

— Dat is fraai, brulde de sekretaris wanhopig. En net zei u, dat er nog niets verloren was.

— En dat herhaal ik, er is niets verloren... voor mij tenminste.

Gerville liet zich radeloos op de stoel neervallen, en in een ommezien zaten de touwen weer vast, de gordijnen werden dichtgetrokken en Raffles boog voor de gevangene, zeggende:

— Het spijt mij werkelijk, dat ik genoodzaakt ben u hier nog een paar uren vast te houden, beste Vicomte. Maar zeg zelf eens, of een man als John Raffles kan toelaten, dat anderen, zijn ergste vijanden, een zo groot bedrag voor zijn

neus wegkapen. Luister eens, ik zal eerlijk tegenover u zijn. U komt voor op het kleine lijstje van kandidaten, die op de nominatie staan, de een of andere nacht door ondergetekende te worden bezocht. U bent buitengewoon rijk, u bent nogal gierig en aan liefdadigheid doet u niet veel, redenen te over, om uw brandkast eens te onderzoeken. Hier gebeurt dus niets anders, dan dat ik een beetje op de onvermijdelijke gebeurtenissen vooruit loop. En ik bespaar u de schrik van een nachtelijk bezoek. Maar nu is het de hoogste tijd om u alleen te laten want de kerels zijn ons een heel eind vooruit. Tot ziens, monsieur le Vicomte, het was mij heel aangenaam.

— Dadelijk naar de garage, waar wij onze auto neergezet hebben, zei Raffles onder het lopen. Ik ben blij, dat wij zo'n snelle wagen hebben genomen. De Worcester Road is helemaal aan het andere eind van Londen, minstens twee en een half uur rijden hier vandaan. Op dat traject kunnen wij de kerels nog wel inhalen, want zij zijn niet langer dan een half uur voor ons vertrokken.

Zo snel zij konden, liepen de drie mannen naar de garage, waar de sportwagen van Raffles stond en een paar sekonden later stootte de wagen vooruit.

Nadat er ongeveer anderhalf uur verstreken was, begonnen Raffles en Charles Brand op te letten op de voertuigen, die zij achterop reden.

Raffles had de kleur en het model van de auto, waarin de drie boeven het huis in Lewisham verlaten hadden, goed kunnen opnemen.

Het was een vierpersoons Morris, donkerrood en met leren bekleding.

De wagen had een open kap, die op het tijdstip van vertrek was neergeslagen.

Maar hoe zij ook uitkeken, zij zagen geen auto die er op leek, wel rode auto's genoeg, maar dan waren het geen Morris, of Morris, maar dan waren zij niet rood, of ook wel Morris, die rood waren, maar dan misten zij de open kap.

En intussen verstreek de tijd, en het zou geen drie kwartier meer duren of zij zouden het huis van Baron Gerville be-

reikt hebben.

De auto van de drie schurken was blijkbaar een hele snelle wagen geweest.

Het was bijna twaalf uur, toen de auto eindelijk de Worcester Road indraalde. En zij hadden nog geen tien minuten in deze brede straat gereden of Charles Brand slaakte een lichte kreet, en riep:

— Daar is het nummer en de Morris staat voor het huis.

Brand had goed gezien, op honderd meter afstand stond een kleine, rode auto aan het trottoir en een man leunde tegen de motorkap, met de armen over elkaar, de blikken op de deur van het huis gevestigd.

Nauwelijks had Raffles de wagen in het oog gekregen of hij boog zich voorover en tikte Henderson op de schouder, die onmiddellijk afremde.

— Rijden wij niet door? vroeg Brand verbaasd. Als zij ons maar niet op het laatste ogenblik ontsnappen.

— Daar ben ik niet bang voor, zei Raffles. Ik rijd niet door, omdat ik hier voorlopig naar mijn zin sta. Een van mijn geliefkoosde stellingen is, dat er niets zo gevaarlijk is als een stilstaande auto voor een onbekend huis, of het moesten er twee zijn. Ik weet niet, wat het is, maar ik vertrouw het maar half, dat die man daar zo rustig naast zijn auto staat, met de armen over elkaar. Wat drommel, waarom zit hij niet achter het stuur klaar om dadelijk met zijn makkers het hazenpad te kiezen, zodra zij het huis verlaten?

— Hij moet toch eerst weer starten.

— Nu, dan is het een wonderlijk driel. Ik zou in zo'n geval de motor natuurlijk niet afzetten, zodat ik de wagen onmiddellijk weer op gang kon brengen, wanneer het nodig was.

Een tijdlang werd er niet meer gesproken.

Raffles leunde een beetje voorover en hield het gezicht strak op het prachtige huis van baron Gerville gericht.

Het was, alsof hij klaar zat een katachtige sprong te nemen, en zijn ogen glansden fel.

Nu en dan liet hij langzaam zijn blikken om zich heen gaan, en keek met

aandacht naar de agenten van politie, die rustig met de handen op de rug voorbij liepen.

Nadat er ongeveer tien minuten verlopen waren, keek Raffles naar Brand en vroeg op eigenaardige toon:

— Vindt je niet, dat onze drie vrienden bijzonder lang werk hebben met een bezoek, dat hoogstens een paar minuten had mogen duren?

— Ik moet toegeven, dat zij bijzonder lang treuzelen, antwoordde Brand. Dat is lijkt mij, erg gevaarlijk.

— Het is zo gevaarlijk, Charles, dat het eenvoudig niet aannemelijk is. Nee, nee, er moet iets gebeurd zijn, daar in dat huis, wat mij niet bevalt!

Hij stond weer in de auto op, boog zich naar Henderson voorover en zei zacht:

— Rijd eens zover terug James, dat je die rode auto nog net kunt zien en zorg er voor dat de politie je niet kan weggagen wegens parkeren op een verboden plaats.

Dadelijk zette de reus de wagen in de achteruit, de auto reed langzaam achteruit, bijna honderd meter, om daar opnieuw stil te staan.

Van de plek, waar de auto nu stond, kon men de rode Morris nog net even zien.

De wagen stond nog altijd stil voor de deur van het huis van Baron de Gerville, en de man leunde nog altijd tegen de motorkap.

Hij had zich blijkbaar nog helemaal niet verroerd.

— Ik weet wel beter, anders zou ik zeggen, dat er een wassen pop staat, zei Brand na enige tijd. Ik moet nu zelf toegeven, dat mij de zaak een beetje verdacht voorkomt. De auto staat daar nu zeker al een twintigtal minuten stil, van het ogenblik af, dat wij hier verschenen zijn.

— Ik geloof, dat ik kan zeggen wat het is, Charles, zij wachten ons daarbinnen op.

— Wachten zij ons op? herhaalde Brand verbaasd. Hoe bedoel je dat?

— Wel, ik denk dat het huis vol politie zit.

— Maar dat zou alleen kunnen ge-

beurd zijn, als er in het huis in Lewis-ham iets gebeurd was, riep Brand uit.

— Welnu, dan zal er iets gebeurd zijn. Is jou niets te binnen geschoten, van het ogenblik af, dat wij hier zijn?

— Ik zou niet weten wat, stotterde Brand.

— Laat ik je dan wat op weg helpen. Wij hebben een kleinigheid vergeten daar, namelijk de twee schurken met hun hond in het logement.

— Dat is waar ook, riep Brand verschrikt uit. Wie weet wat die bandieten hebben uitgevoerd.

— Ik geloof wel, dat ik je het nu kan afschilderen, Charles, kwam Raffles met een eigenaardig glimlachje. De mensen lijden als eenieder ander aan een menselijke ondeugd, zij zijn jaloers. Vanochtend zijn zij natuurlijk naar het afgelegen huis gegaan, waar burggraaf Gerville, de Franse Legatie-sekretaris nog altijd gevangen zat, waarschijnlijk met de bedoeling, hun kameraden, die hun deze lelijke poets hadden gebakken, te overvallen en hun aandeel in de buit op te eisen. Volg je me?

— Ja, en ik geloof dat ik al licht begin te zien, riep Brand uit.

— Gerville heeft hun natuurlijk verteld wat er gebeurd is en hen niet alleen gezegd, dat hun medeplichtigen al met een briefje van hem naar zijn broer waren gegaan, om daar het geld in ontvangst te nemen, maar ook, dat daarna een zekere John Raffles is verschenen, wiens naam zij natuurlijk wel eens gehoord hebben, en dat deze hen ijlings achterna is gegaan, met de verklaring, dat hij zelf dat geld wel zou innen. Je kunt je de uitwerking van een en ander wel voorstellen.

— Alsof ik er bij was geweest, riep Brand uit. De kerels hebben ingezien, dat zij achter het net visten en uit wraak hebben zij onmiddellijk de broer van hun slachtoffer telefonisch op de hoogte gebracht. Zij hebben hem verteld, dat hij de komst te verwachten had van drie oplichters, en de brave Baron heeft zich gehaast de politie te waarschuwen.

— Het zou althans niet te verwonde-

ren zijn, als het inderdaad zo was gebeurd.

— Maar volgens die lezing zouden de drie bandieten al gearresteerd moeten zijn.

— Dat zijn zij dan ook waarschijnlijk al.

— En die man bij de rode auto dan?

— Dat is geen bandiet, maar een dektive.

— Je zegt dat met een zekerheid, alsof er geen twijfel mogelijk is.

— Welnu, dan zullen wij dat bewijzen, zei Raffles. Wij zijn hier juist bij een sigarenwinkel en ik zie daar een telefoon hangen. Ga naar binnen, koop wat sigaretten, als je ze toch koopt, neem dan meteen maar goede, vraag

even te mogen opbellen en stel je in verbinding met het hoofdbureau van politie in Lewisham. Vraag daar voor de vuist weg, om nadere inlichtingen betreffende het voorval in het afgelegen huis en als je je vragen wat handig inkleedt, zul je gauw horen wat er gebeurd is.

Charles Brand was al uit de auto en holde naar de sigarenwinkel.

Raffles zag hem sigaretten kopen en vervolgens naar het telefoontoestel toegaan.

Vijf minuten later kwam hij de winkel weer uit en van ver al kon Raffles op zijn gezicht lezen, dat zijn vermoedens maar al te gegrond waren.

HOOFDSTUK VI.

DE KAARTEN WORDEN GESCHUD

— Had ik goed gezien? vroeg Raffles ten overvloede, zodra Brand weer onder het bereik van zijn stem was.

— Het is precies zo gegaan als je zei.
— Maar hoe wist de politie het eigenlijk?

— Wel, de twee kerels hebben burggraaf Gerville dadelijk vrijgelaten, want zij begrepen nu wel, dat hun spel verloren was; het zou moeilijk gegaan zijn, het mes aan twee kanten te laten snijden.

— Dan heeft Monsieur le Vicomte waarschijnlijk zelf opgebeld?

— Precies.

— Wat een tijdverlies voor die ongelukkige « Red Murphy » en zijn kornuit. Al die onkosten voor de hond en de tijd voor zijn dressuur voor niets besteed. Het is werkelijk om uit je vel te springen.

— Dat is het, maar je zult het mij ten goede houden, Edward, dat is nu nog niets vergeleken bij onze eigen verloren moeite. Ook wij zullen de zaak nu wel moeten opgeven.

— Misschien wel, zei Raffles kalm.

— Misschien? herhaalde Brand verbaasd. Maar zij hebben ons toch alle troeven uit de handen geslagen.

— Nog niet allemaal, en wij kunnen

de kaarten opnieuw schudden. Ik geef het spel niet verloren, voor ik geen enkele kaart meer in handen heb.

— Maar in ieder geval is de losprijs nu toch helemaal niet uitbetaald; hoe wil je hem dan in handen krijgen?

— O, op de een of andere manier, dat geld zal mij wel worden uitbetaald, kwam Raffles schouderophalend. Maar nu moeten wij eerst de politie daarbinnen eens op een dwaalspoor brengen.

— Ik ben benieuwd hoe je dat wilt aanleggen.

— O, het is minder moeilijk dan het op het eerste gezicht lijkt. Zij willen een John Raffles in handen krijgen, weinu, zij zullen er een hebben.

— Wat? Je zult toch niet zo brutaal zijn je daar in dat huis te gaan vertonen? riep Brand verschrikt uit.

— Waar zit toch je verstand? zei Raffles ongeduldig. Ik heb toch niet gezegd, dat ik zelf zou gaan.

Onder het spreken was hij al uitgestapt, en nu gaf hij Henderson met zachte stem enige bevelen. Deze liet de auto keren en zette de wagen aan de andere kant van de straat stil.

Dat was dicht bij een zijstraat, waar zich op dat ogenblik niet veel voorbijgangers bevonden.

Raffles had Charles Brand een wenk gegeven en op zijn beurt stapte de jongeman uit de auto en ging naar hem toe.

— Wat ben je nu eigenlijk van plan? vroeg hij nieuwsgierig.

— Ik zoek naar een mens, of liever naar twee; zij moeten niet al te snugger zijn en bereid om graag met weinig moeite tien pond te verdienen.

— Dat hoop ik, want wij hebben niet veel tijd over.

Juist op dat ogenblik passeerden er een paar mannen, eenvoudig gekleed, die blijkbaar niet veel te doen hadden, want zij slenterden langzaam voorbij, met de handen in de zakken.

— Ik geloof werkelijk, dat de Voorzienigheid op onze hand is, zei Raffles zachtjes. Kijk eens naar die twee, zijn zij niet als het ware geknipt om ons te vervangen?

Hij had de beide slenteraars vlug ingehaald, greep de oudste bij de schouders en hield hem staande.

De man keek hem verwonderd aan en vroeg toen:

— Wel maat, wat wou je van mij?

— Ik wou weten, of jij en je kameraad binnen tien minuten ieder tien pond sterling willen verdienen?

— Tien pond? In het handje? Op slag! riep de man verbaasd uit, en ook wel een beetje ongelovig. Je houdt mij zeker voor de gek? Ik wil je niet beledigen, kameraad, maar je ziet er eigenlijk niet naar uit, dat je twee lapjes van tien te missen hebt.

Als enig antwoord haalde Raffles zijn portefeuille te voorschijn en nam er twee bankbijetten van tien pond uit.

De man maakte een zacht fluitend geluid met de lippen en zei toen, een beetje argwanend:

— Nu, jij bent een rare hansworst, dat is zeker; loop je met zo 'n leren ding in je zak, en heb je daar briefjes van tien in?

— Ik ben helemaal geen hansworst of zo iets, antwoordde Raffles gewoon. Let nu eens goed op, het gaat om een weddenschap, begrijp je? Het is een grap, zie je, gevaar is er helemaal niet aan

verbonden, en je hebt je tien pond in een paar minuten verdiend.

— Zo, zo, gaat het daàrom, zei de man, dat heb ik eigenlijk dadelijk wel gedacht; nou, kom dan maar eens over de brug met je weddenschap, wat moeten wij doen, mijn kameraad en ik?

— Dat zal ik je zeggen; ga maar eens mee naar de hoek van de Worchester Road.

De beide werklui, of wat zij anders dan mochten zijn, volgden Raffles op de voet, begerig om het buitenkansje te verdienen.

Raffles nam hen mee tot bij de auto en zei toen:

— Zie je daar in de verte die kleine rode auto staan?

— Wel ja, mijn ogen zijn gelukkig nog goed.

— Zie je het huis, waar die auto voor staat?

— Zeker, ik kom er vaak genoeg voorbij; daar woont een Franse Baron, met een naam die ik niet kan uitspreken, maar hij heeft iets met het Franse gezantschap te maken.

— Prachtig, nu, je gaat met deze auto naar dat huis; de chauffeur zal daar even stilstaan en je uitlaten.

— En dan?

— En dan ga je het huis binnen.

— Maar ik heb er niets te maken.

— Nee, dat begrijp ik, hernam Raffles geduldig. Dat is juist de grap, juist omdat je er niets te maken hebt, wil ik dat je er binnen gaat, begrijp je?

— Nee, ik begrijp er geen fluit van, maar dat komt er minder op aan; de tien pondjes worden toch zeker van tevoren betaald?

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles.

— Geef dan maar op, ze zullen ons daarbinnen in ieder geval niet opeten, in het huis van zo 'n deftige Fransman.

— Nee, dat niet, ze zullen je eenvoudig voor een ander aanzien, dat is de hele grap. En stap jullie nu gauw in. Hier zijn de twintig pond.

Raffles stak de beide mannen ieder een biljet toe, dat ze zorgvuldig betastten en daarna in hun zakken lieten verdwijnen.

Henderson kreeg zijn instructies en de auto reed weg.

Raffles en Brand keken hem na en zagen hoe hij stilstond naast de rode auto, hoe de twee mannen er uit sprongen en het huis binnengingen, en hoe Henderson onmiddellijk verder reed, om volgens zijn instructies, de eerste de beste zijstraat in te slaan en weer naar zijn meester terug te rijden.

Nauwelijks waren de twee mannen in het prachtige herenhuis verdwenen, of de man, die tegen de motorkap van de rode auto geleund had, volgde hen op de voet, en verdween op zijn beurt in het huis.

Inmiddels klonk de bekende claxon, waarmee de sportwagen van Raffles voorzien was. Henderson was alweer op zijn post.

Intussen speelde zich in de hall van het grote herenhuis een tragikomische gebeurtenis af.

De beide mannen waren uit de auto gestapt, die door Henderson bestuurd was en stapten zonder iets te vermoeden van wat hun boven het hoofd hing, de hall binnen.

Een beetje beduusd stonden zij in de prachtige hall stil, niet wetend, wat zij nu zouden beginnen.

Maar juist toen zij fluisterend met elkaar beraadslaagden of zij verder zouden gaan of niet, kwamen er uit zes verschillende schuilplaatsen zes detectives te voorschijn met opgeheven revolvers, die tegelijkertijd brulden:

— Handen omhoog, of wij schieten!

Een ogenblik waren de beide mannen erg geschrokken, maar toen barstten zij in een hartelijk lachen uit en zeiden:

— Ha, ha! Dat is een goede mop! Het lijkt wel of we in een cabaret zitten. Zeg jongens, houden jullie die propenschieters maar weg, hoor. Als ze afgaan heb je de poppen aan het dansen. En zeg me nu eens eerlijk of jullie de wedenschap verloren of gewonnen hebben.

— Maak geen praatjes, John Raffles, en geef je over, zonder je te verzetten, zei een van de mannen, een dikke kerel met een grimmig gezicht.

De aangesprokene keek schichtig achter zich, als iemand die niet zeker

is, dat men het woord tot hem richt en zei toen:

— Heb je het tegen mij, vader? Maar zo heet ik niet hoor. Ik heet Jim Racker.

— Zo mijnheer, heet jij Racker, vroeg de man met het grimmige gezicht. Dus je hebt je naam maar weer eens veranderd?

— Veranderd? Ben je gek, vent? vroeg Jim Racker, die kwaad begon te worden. Ik heb nooit anders geheten van het ogenblik af dat ik geboren ben.

— Houd maar op met je praatjes en ga rustig met ons mee, anders zou het je bezuren.

— Met je mee? Waarheen? vroeg Racker verwonderd.

— De kerel speelt prachtig comédie! riep een van de andere detectives uit. Je zoudt zweren, dat hij zo onschuldig is als een lammetje. Wij zijn blij dat wij je hebben, Raffles, en je gaat mee naar de gevangenis.

— Kom nou. Maak dat je zuster wijs. Dat ben ik helemaal niet van plan. Wat zal ik in de gevangenis doen?

— Een jaartje of tien brommen op zijn minst, vaders, antwoordde de detective.

Maar nu werd Racker werkelijk boos.

— Nu is het genoeg, riep hij nijdig. Hou op met je kinderachtige praatjes. Ik weet niet wat jullie hier uitvoeren en wie jullie bent, maar ik heb de eer je te groeten, ga je mee Tom.

— Tot je dienst, Jim, antwoordde deze.

De beide mannen keerden zich op de hielen om en wilden kalmpjes naar de voordeur gaan, maar nu stortten alle zes de detectives zich als tijgers op hen en het duurde niet lang of de hall was het toneel van een complete veldslag.

De twee leeglopers waren potige kerels, en het duurde enige tijd voor de detectives hen overmeesterd en in de boeien geslagen hadden.

Hijgend, Jim Rackers met een schram over de neus, Tom met een bloedende lip, stonden zij in het midden van de grote hall en keken verbaasd om zich heen.

Jim wilde er het zijne van hebben en

vroeg aan de detective met het grim-mige gezicht:

— Zou u mij nu eens willen zeggen mijnheer, wat die onzin betekent? Waarom vallen jullie ons aan als wilde beesten. Waarom sluiten jullie ons in de boeien, voor wie zie je ons aan?

— Dat zul je gauw genoeg horen! antwoordde de politiemann.

Hij liep naar een deur toe, opende ze en daar verschenen, op een rijtje, zwaar geboeid, de drie mannen, die zich bij Baron de Gerville hadden aangemeld met het briefje van zijn ontvoerde broer.

— Dat had je niet gedacht, hé Raffles? riep de detective triomfantelijk uit. Wat zeg je daar wel van?

— Waarvan? Van de drie geboeide kerels? vroeg Jim. Wel het zijn lelijke tronies, wat zou ik er meer van zeggen?

— Ken je hen helemaal niet?

— Nooit van mijn leven gezien.

— Wel, wel, antwoordde de detective met een sarcastisch lachje. Dan zullen wij het eens andersom proberen.

Hij wendde zich tot een van de gevangenen, die met woeste blikken nors voor zich uitstaarde en vroeg:

— Is dat de man, die vanochtend op de vliering in het huis van Lewisham zat?

De aangesprokene keek zelfs niet op, maar gromde:

— Ik weet het niet.

— Weet je dat niet? En je kijkt hem niet eens aan, riep de detective woedend.

— Dat hoef ik niet te doen, ik kan toch niet zeggen of hij het was.

— Wat is dat nu? En net vertel je ons, dat je met hem gesproken had, brulde de detective.

— Gesproken, ja, maar dwars door een deur, van twee duim dik heen.

— Dat had je direkt ook wel kunnen zeggen, bromde de politie-beambte nijdig.

Op dit ogenblik verscheen er boven aan de trap een deftig gekleed heer, die als twee droppels water leek op de sekretaris van de Franse Legatie. Dat was Baron Jacques de Gerville.

Op de bovenste treden bleef hij het

tafereeltje een ogenblik gadeslaan en toen kwam hij snel naar beneden en vroeg al onder het lopen, in het Engels, maar met een accent, dat met een mes te snijden was:

— Hoe is het er nu mee? Is de commissaris er nog niet?

— Hij zal wel dadelijk komen, mijnheer de Baron, maar hij heeft het erg druk, antwoordde de man met het grim-mige gezicht.

— Wie zijn die kerels? vroeg Baron de Gerville, op Jim Racker en Tom wijzend.

De detektive zette een hoge borst en antwoordde met een stem als een omroeper:

— Mag ik u voorstellen John Raffles, de lang gezochte onbekende en zijn medeplichtige.

— Wij zijn hier in een gekkenhuis verzeild, Tom, barstte de ongelukkige Racker uit, maar ik begin de zaak al te doorzien, en zich tot de politiemann wendend, vervolgde hij:

— En nu zal ik jullie precies vertellen wat er gebeurd is. Als jullie je handen even in mijn zak willen steken, dan zul je daarin een bankbiljet van tien pond vinden en nu zal ik jullie vertellen hoe wij daar aan komen.

En nu deed hij een uitvoerig verhaal van wat er een half uur geleden op straat gebeurd was, welk verhaal een paar keer onderbroken werd door uitroepen van spot en ongeloof van de kant van de detectives.

De Baron had echter zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken, toegeluisterd en toen het verhaal uit was vroeg hij, terwijl hij zich tot Racker wendde:

— Heb je daar bewijzen voor?

— Bewijzen? Zijn die tien pond geen bewijs genoeg? Denkt u soms, dat arme slokkers zoals wij, met zoveel geld in onze zak lopen?

— Ik geef toe, dat het niet waarschijnlijk klinkt.

— Maar mijnheer de Baron, zij zijn helemaal geen arbeiders, riep de detektive uit, die steeds het hoogste woord had gevoerd. Zij zijn John Raffles en zijn helper, zeg ik u.

— Heb je geen identiteitskaart in je zak? vroeg Baron de Gerville, die zeker niet overtuigd was van de identiteit van de twee mannen, misschien omdat hij helemaal niet op de hoogte was van de vermommingskunst van John Raffles.

— Wij hebben ieder een kaart, mijnheer, en die ligt thuis bij moeder de vrouw. Je kunt in de buurt bij ons informeren. Wij zijn allebei eerlijke jongens. We vechten wel eens een rondje, en we boksen wel eens een agent neer, maar voor de rest doen wij geen vlieg kwaad.

Maar de detektive scheen zijn geduld te verliezen.

— Je kunt dat allemaal op het bureau aan de inspecteur vertellen, vriend, zei hij ruw. Ik zou je nu aanraden verder maar rustig mee te gaan, dat is verreweg het beste.

— Een ogenblik, zei de baron de Gerville. Als de mensen werkelijk onschuldig zijn, dan is het toch te dwaas, om hen geboeid over de straat te voeren. Mijn broer kan over een half uur hier zijn, en daar er natuurlijk geen sprake van is, dat deze beide mannen zich onderweg verkleed kunnen hebben, kan hij direkt zeggen, of zij dezelfde zijn met wie hij daarginds gesproken heeft. Laat hen tot dat ogenblik hier.

De detective scheen hier maar half oren naar te hebben, maar hij moest tenslotte toegeven, dat dit de beste methode was.

De ontvoerde legatie-sekretaris zou dan tevens kunnen verklaren of hij de drie andere boeven herkende als de drie mannen, die hem hadden ontvoerd.

Het drietal werd dus teruggebracht naar de kamer, waar men hen had opgesloten, en Jim Racker en zijn makker kregen een plaatsje op een van de brede banken van de hall, waarop zij moppend gingen zitten en ruimschoots gelegenheid hadden na te denken over de wisselvalligheid van het lot.

Er waren ongeveer twintig minuten verlopen, toen een politieauto voor het prachtige herenhuis stilstield.

Een rijk gegalonneerde bediende liep snel naar de deur en opende het portier.

De detektive met het grimmige gezicht die Poker heette, sprong op en riep verheugd:

— Gelukkig, daar is eindelijk de commissaris, nu zal de zaak haar beslag wel krijgen.

Er stapten vier mannen naar binnen, een commissaris van politie en drie agenten.

De commissaris was in uniform en trad met dreunende stappen binnen, gevolgd door de agenten.

'n Ogenblik stond hij stil en keek verwonderd om zich heen, om tenslotte zijn blikken te vestigen op Poker, die eerbiedig opzij was blijven staan.

— Wat is dat hier voor een vergadering? vroeg de commissaris eindelijk. Waar komen al die mensen vandaan?

— Die twee daar op de bank, mijnheer, dat moeten John Raffles en zijn helper zijn, antwoordde Poker, maar niet meer met dezelfde zekerheid van het begin.

De commissaris liep een paar passen dichterbij en keek de beide leeglopers een voor een onderzoekend aan.

Toen schudde hij langzaam het hoofd en zei:

— Nu, het is mogelijk, maar ik had me de gentleman-inbreker anders voorgesteld. Heb je al eens onderzocht of hij een pruik draagt?

— Nee, mijnheer, daar heb ik nog niet aan gedacht, dat beken ik. Maar men zegt, dat Raffles dikwijls zijn haar verft met een kleurstof, welke hij er in enkele minuten weer af kan krijgen.

De commissaris haalde ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— Dat moet dan maar eens op het bureau uitgemaakt worden. Waarom zijn die mensen nog hier?

— De Baron was van mening, dat het goed zou zijn, als wij wachtten op de komst van burggraaf de Gerville, die nu ieder ogenblik hier kan zijn.

— Waarom?

— Wel, de burggraaf heeft Raffles in ieder geval net gezien, hem en zijn helper, en hij zal hen natuurlijk dadelijk herkennen.

— Dat is zo, kwam de commissaris opgelucht. Hij zal de knoop kunnen

doorhakken. Men heeft mij verteld dat de anderen ook nog hier zijn?

— Wij hebben hen alle drie. Oude bekenden, mijnheer.

De commissaris wilde iets zeggen,

maar weer reed er een auto voor, deze keer een taxi en even later kwam burggraaf Contran de Gerville hijgend, blazend en hoogst opgewonden, de hall binnen.

HOOFDSTUK VII.

WIE HET LAATST LACHT...

Op hetzelfde ogenblik kwam de Baron de trap weer af, en de beide broers begroetten elkaar enthousiast.

De commissaris wachtte even, tot deze opzienbarende begroeting was afgelopen, en kwam met de hand tegen de klep van zijn uniformpet naar de beide Fransen toe.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u in uw vreugde stoort, heren, zei hij, maar ik zou graag wat nadere inlichtingen van u hebben.

— Wij zijn tot uw dienst, mijnheer, antwoordde de Baron.

— Had u de losprijs al aan de schurken betaald, die hier met het briefje van de burggraaf kwamen?

— Gelukkig niet, mijn broer had mij immers bijtijds gewaarschuwd, riep Baron de Gerville uit.

— O juist, daar dacht ik zo gauw niet aan.

De commissaris wendde zich nu tot de burggraaf en vervolgde:

— U hebt toch de twee mannen gezien, die bij u waren in het huis, waar zij u opgesloten hadden?

— Het waren er geen twee, maar drie, antwoordde de Legatie-secretaris.

— Drie? herhaalde de commissaris verbaasd. Maar... men heeft steeds over twee mannen gesproken.

— Dan is er een verdwenen. Ik zag er drie. Een van hun was groot en zwaar gebouwd, een ware reus.

— En zou u die twee anderen ook direkt herkennen, als u hen zou zien? herhaalde de commissaris.

— Ja natuurlijk, mijnheer.

De commissaris wendde zich tot Poker en vroeg:

— Die mannen zijn toch hier?

— Ja, zij zijn in die kamer daar.

— Laat hen dan dadelijk hier komen, zodat mijnheer de burggraaf zich kan overtuigen, of zij werkelijk dezelfde mannen zijn, die hij in het huis in Le-wisham gezien heeft.

Dadelijk liepen Poker en een paar agenten naar de deur van het vertrek, waar de drie gevangenen waren opgesloten en het volgende ogenblik stonden zij voor de burggraaf, die direkt uitriep:

— Ja! Dat zijn de kerels, die mij hebben ontvoerd, toen ik dacht in mijn eigen auto te stappen.

— Ja, wij weten hoe het gegaan is, burggraaf, riep de commissaris uit. Men heeft uw chauffeur in een café gelokt; daar heeft men hem bedwelmd en een ander heeft zijn plaats ingenomen, gestoken in een livrei, die veel op dat van hem leek. U bent er dus zeker van dat deze drie mannen dezelfde zijn, die u vanochtend het eerst verlieten?

— Ja, zij zijn het.

— Maar er moeten er meer zijn, vervolgde de commissaris. Waar zijn de anderen?

— Maar zij zitten daar toch op de bank, mijnheer de commissaris, riep Poker.

— Wat? antwoordde de commissaris, het zou dus Raffles en zijn helper geweest zijn?

De burggraaf had zijn blikken naar het tweetal op de bank laten vallen en riep nu verwonderd uit:

— Wat doen die twee mannen hier? Die ken ik helemaal niet.

Jim Racker gaf een gil van triomf en riep uit, terwijl hij zich naar Poker wendde:

— Ik heb je het toch wel gezegd, maar je wou mij niet geloven. En maak nu als de donder die boeien los, of ik word kwaad en ik daag je voor het gerecht wegens vrijheidsberoving en belediging.

Maar de detektive was nog niet helemaal overtuigd.

Hij beet zich op de lippen en wendde zich tot burggraaf de Gerville en vroeg:

— Bent u er volkomen zeker van, dat deze mannen vanochtend niet in het huis in Lewisham waren?

— Denkt u dat ik gek ben? riep de Legatie-sekretaris ongeduldig uit. Deze man heeft rossig haar en die kleine daarginds is een vlaskop. De mannen echter, die mij vanochtend bezochten, zagen er heel anders uit. De ene had licht grijzend haar en de andere was donkerblond; er is geen sprake van, dat zij dezelfde kunnen zijn, bovendien waren er drie en geen twee.

De commissaris had met een trek van ongeduld op zijn gezicht geluisterd en viel nu uit:

— Ik weet niet, wie voor deze stomiteit aansprakelijk is, maar als meneer de burggraaf deze mensen absoluut niet herkent, dan moeten zij natuurlijk direct worden vrijgelaten.

Poker pruttelde wat tegen en zei toen:

— Maar zij kunnen toch wel een pruik dragen.

— Dat zul je me waar maken! riep Jim Racker. Er is geen haar op mijn hoofd, dat niet echt is. Daar, je mag er aan trekken zo hard je wilt!

En hij boog zijn hoofd naar de de-

tektive toe die er in zijn kwaadheid een harde ruk aan gaf, zodat de ander een schreeuw van pijn gaf en zich klaar maakte Poker een oplawaal te bezorgen.

De commissaris in persoon kwam echter tussen beide en zei sussend:

— Kom, kom vergeven en vergeten, vrienden. Laat die twee mannen gaan ik ben er van overtuigd, dat zij met de hele zaak niets te maken hebben!

— Maar als zij het dan niet zijn, commissaris, wie zijn het dan? riep de detektive wanhopig uit.

— Dat weet ik niet, antwoordde de commissaris nijdig. Ik heb hen niet in mijn zak.

— Was Raffles dan hierheen onderweg? vroeg de Legatie-sekretaris. Maar wat praat ik, dat heeft hij mij zelf verteld.

— Dan moet er het een of ander zijn gebeurd, waardoor hij gewaarschuwd is, hernam de commissaris.

De agenten hadden intussen de beide leeglopers hun boeien afgedaan, maar nu riep Poker uit:

— Die vent heeft mij verteld, dat een onbekende hem en zijn makker op straat ieder tien pond sterling heeft gegeven, om hierheen te gaan. Zou dat dan soms John Raffles geweest zijn?

— Dat is heel waarschijnlijk, antwoordde de commissaris langs zijn neus weg.

— En mogen zij dat geld dan maar houden, mijnheer?

— Waarom zouden zij niet? antwoordde de politiemann. Zij konden toch niet aan de neus van die man zien, wie hij was. Zij hebben het eerlijk verdiend.

Poker scheen deze handelwijze van de commissaris vrij vreemd te vinden, maar hij durfde geen aanmerking te maken en mopperde maar wat voor zich heen.

Maar Racker riep gul:

— De commissaris is een beste vent. Ik wou maar, dat ze allemaal zo waren. Ga je mee, Jack?

De beide kameraden grepen elkaar bij de arm en gingen vrolijk het huis uit, nagestaard door Poker, die allesbehalve was ingenomen met de loop, die de zaken genomen hadden.

De twee broers hadden enige tijd fluisterend met elkaar gesproken, en nu vroeg de Baron:

— Wat is er van die andere mannen geworden, waarover mijn broer spreekt en die hem tenslotte hebben bevrijd?

— Zijn er dan nog méér geweest? riep de commissaris, met een gebaar van wanhoop uit. Mijn hemel, het is een heel legertje.

— Ik vind met uw welnemen, dat dit alles er minder op aankomt, antwoordde Poker, die buitengewoon uit zijn humeur was. De hoofdzaak is, volgens mij, of wij Raffles nog hier kunnen verwachten of niet.

— Vindt u dat de hoofdzaak mijnheer? vroeg de commissaris. En de schuldigen dan, de drie mannen, die de sekretaris ontvoerd hebben? Vergeet u dan helemaal, dat Raffles, als hij daar inderdaad geweest is, zijn plan niet heeft kunnen uitvoeren?

— Dat zal hij wel niet hebben kunnen helpen, hernam de detektive schamper. Er is nog altijd een premie van duizend pond sterling op zijn hoofd gesteld en ik zie niet in, waarom wij die niet zouden mogen verdienen.

— Daarvan is natuurlijk geen sprake, hernam de commissaris schouderophalend. Als u er kans toe ziet, hem te arresteren, dan mag u het natuurlijk gerust doen. Dat wil echter niet zeggen, dat u de verkeerden bij de kop moet nemen. Maar ik vind, dat wij hier onze tijd staan te verpraten. Het lijkt mij zo goed als ondenkbaar, dat Raffles hier nu nog komt, om te proberen de losprijs van die drie bandieten daar afhandig te maken. Ik voor mij ben er zeker van, dat hij wel degelijk de man was, die die beide leeglopers hierheen heeft gestuurd, met het doel ons een loer te draaien.

— Zo denk ik er ook over, mijnheer de commissaris, riep Baron de Gerville uit. Naar wat ik van die man gehoord heb, is hij daar heel goed toe in staat.

— Nu, dan kan ik niet inzien, wat u nog anders te doen staat, dan die mannen maar mee te nemen, antwoordde de commissaris. Wilt u echter absoluut hier op Raffles wachten, mij goed. Ik

zal echter meneer de burggraaf moeten verzoeken, mij een paar minuten te woord te staan, opdat ik mijn rapport zou kunnen opmaken.

— Ik ben dadelijk tot uw dienst, hernam de Legatie-sekretaris. Mijn broer zal mij wel even zijn werkkamer afstaan.

Deze knikte toestemmend en zonder zich verder om de detektive en zijn mannen te bekommeren, klom de commissaris de brede trap op, voorafgegaan door burggraaf de Gerville.

Deze bracht hem naar een overdadig gemeubileerd vertrek op de eerste verdieping, waarop drie deuren uitkwamen en waar een buitengewoon groot schrijfbureau stond.

De burggraaf ging in een stoel zitten, wees er de commissaris een aan en zei:

— Vraag nu wat u te vragen hebt, mijnheer.

— Ik zal graag van uw uitnodiging gebruik maken, burggraaf! kwam de ander.

Hij stak een sigaret op, hetgeen de burggraaf wel een weinig bevreemde en begon:

— U hebt hoogstwaarschijnlijk geen geld in uw zak?

— Geld? Hoe zou ik daaraan komen? riep de sekretaris verbaasd uit. Ik had niet eens geld om de chauffeur te betalen. Dat heeft de bediende hier moeten doen, die mij de deur opende. Toen ik een week geleden het legatiegebouw verliet, had ik ongeveer vijfendertig pond in mijn zak en die zijn me door de rovers direkt afgenomen, nadat zij mij naar hun vervloekte huis hadden gebracht.

— Dat was zeer indiscreet van die rovers, antwoordde de commissaris. Ik geloof echter, dat zo iets wel meer voorkomt. En nu zal ik zo vrij zijn verder te gaan met mijn vragen. Maar veroorloof mij eerst...

Hij maakte de zin niet af, maar liep vlug naar een van de zijdeuren, die hij sloot en waarvan hij de sleutel in zijn zak liet glijden.

— Wat doet u, mijnheer? vroeg burggraaf de Gerville verwonderd.

— Dat ziet u meneer, ik sluit de deur!

— Maar waarom dan toch?

— Om niet te worden overvallen.

Hij liep nu achter de burggraaf om, naar een tweede verbindingsdeur en vroeg in het langs gaan, als terloops:

— Apropos, hebben de bandieten u uw wapens laten houden?

— Zij hebben mij letterlijk alles afgenomen, meneer. Mijn dasspeld, mijn ringen, mijn diamanten manchetknopen en ook mijn revolver.

— Prachtig, het kan niet mooier.

De burggraaf keek de ander verbluft aan en zei toen:

— Daar schijnt u erg geestdriftig over te zijn, meneer de commissaris.

— Dat ben ik ook, want het kan mij veel onaangenaamheden besparen. Wat ik zeggen wil, dat is zeker de draad van de hulstefoon? En die gaat zeker naar buiten?

Hij wachtte het antwoord niet af, maar haalde een draadtang te voorschijn en had in een ogenblik de beide draden doorgeknipt.

De Gerville stond half uit zijn gemakkelijke stoel op en zijn dikke, bleke wangen bibberden zenuwachtig, terwijl zijn lippen onverstaanbare woorden prevelde.

Eindelijk kwam er bijna onverstaanbaar over zijn lippen:

— Wat heeft dat te betekenen, mijnheer?

— O, het heeft niets te betekenen. Maak u vooral niet ongerust; een kleine voorzorgsmaatregel. Er is niets zo onaangenaam, als onder een belangrijk gesprek te worden gestoord. Nu nog even de tweede deur en dan ben ik tot uw dienst.

Met een paar stappen was hij bij de tweede verbindingsdeur, die hij ook op slot draaide.

De Gerville deed een poging om op te staan, maar hij was door dit alles te erg aangegrepen en hij plofte zwaar weer in zijn stoel terug.

En toen kwam zijn vraag, stotterend en schor:

— Wie bent u, meneer, en wat wilt u?

— Dat noem ik ter zake komen, mijn beste burggraaf, riep de ander uit. Ik zal even duidelijk zijn, ik ben John Raffles en wil de vijfduizend pond van de losprijs.

— Een valstrik, riep de Gerville woedend. Jij schurk.

— Alstublieft geen krachttermen en niet te hard spreken, viel Raffles hem koeltjes in de rede, terwijl hij als spelerwijs zijn revolver uit de zak haalde. Wij kunnen deze kleine financiële kwestie in der minne en zonder veel omslag schikken.

— En denkt u, dat dit zo gemakkelijk zal gaan, meneer? riep de Gerville uit. Ik heb geen cent op zak!

— En toch zal het bijzonder gemakkelijk gaan, antwoordde Raffles bedaard. De brandkast zal namelijk wel niet leeg zijn. En u zult zien, hoe gemakkelijk het gaat, daaruit het nodige te putten. Mag ik u verzoeken even in die stoel daar te gaan zitten?

Raffles wees de onthutste legatie-sekretaris een stoel aan, die tegen de muur stond, waar ook de gangdeur was.

Toen haalde hij een doek uit zijn zak en bond die snel om de mond van de ongelukkige Fransman.

Vervolgens bond hij met een riem in enkele seconden zijn armen aan de stoelleuning.

— Nu moet u eens goed luisteren, sprak hij toen. Ik versta in dergelijke ernstige dingen geen grapjes en u zult verstandig doen u niet te bewegen, voor ik u er verlof toe geef.

Onder het spreken had hij op de elektrische schelknop gedrukt. Een ogenblik later werd er geklopt en een bediende opende de deur. Raffles trad hem echter dadelijk tegemoet, zodat de man onmogelijk kon zien, wie er achter de deur zat.

Op gedempte toon vroeg Raffles:

— Mijnheer de burggraaf vraagt zijn broer hem snel even de sleutel van de brandkast te willen laten brengen, want de schurken hebben hem al zijn geld afgenomen en meneer moet mij wat geld uitbetalen voor de uitgelopen premie.

De bediende haastte en ging weg.

Raffles sloot de deur zachtjes weer en ging glimlachend voor de burggraaf staan.

— Hebt u gehoord, wat ik net vroeg? zei hij.

De ander schudde ontkennend het hoofd en een blik van machteloze woede trof de Grote Onbekende.

Een ogenblik later klonken er op de gang voetstappen; Raffles opende snel de deur; het was de bediende met de sleutelbos.

Zonder iets te vermoeden gaf de man de sleutels af en Raffles sloot de deur weer.

In een oogwenk had hij de brandkast geopend en riep uit :

— Mijn hemel, wat is die man verbaasd rijk. Vijfduizend pond heb ik gezegd? Wel, dat is veel te weinig. Ik zal er maar tienduizend van maken. Want het spreekwoord zegt: In het veen ziet men niet op een turfje.

In een paar sekonden had Raffles dit bedrag in zijn zak laten verdwijnen en de deur van de brandkast weer gesloten.

Hij groette de machteloze legatie-sekretaris hoffelijk en zei:

— Tot mijn spijt moet ik u nog even in die toestand laten, om mijn aftocht te dekken. Doe mijn groeten aan uw broer en let voortaan wat beter op de commissaris van politie.

Nog een buiging en de deur viel dicht.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE GEVLEKTE GOUDVOS

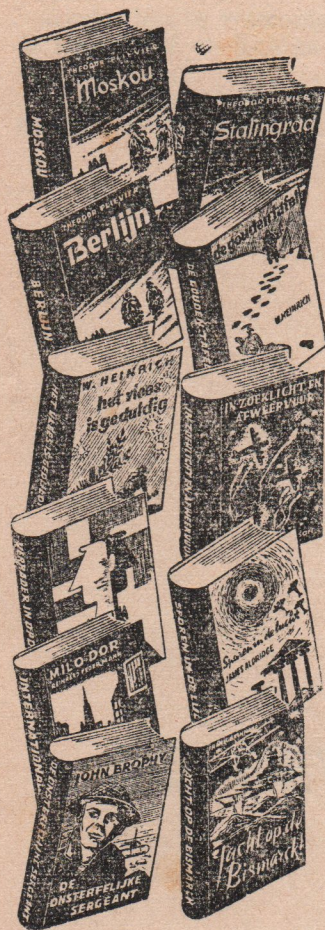
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman, 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning, 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :